

CONTRA DESLO CALIT, ZACIÓ: NACIONALITZACIÓ

nº 60 Abril 2005 - donatiu 1,50 euros

Editorial: pàg 3
1 de Maig i eleccions al parlament Basc

Pàgines centrals: pàg 8-10
ZP: pal i pastanaga a Euskadi

Política: pàg 4-7
¿Qui va ser Joan Pablo II?
Estatuas de Franco y memòria històrica
Mobilitzacions d'immigrants

Sindical: pàg 10-15
Pacte social d'Educació
Capitalisme i pobresa
Vaga a Catsa

Internacional: pàg 16 y suplementos
Qui és qui a l'Iraq
Contra la reforma universitària al Marroc

Suplemento especial: Zanon, "fábrica sin patrón"
Correo Internacional 107: contra l'ocupació de l'Iraq

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Million Dollar Baby, del director Clint Eastwood

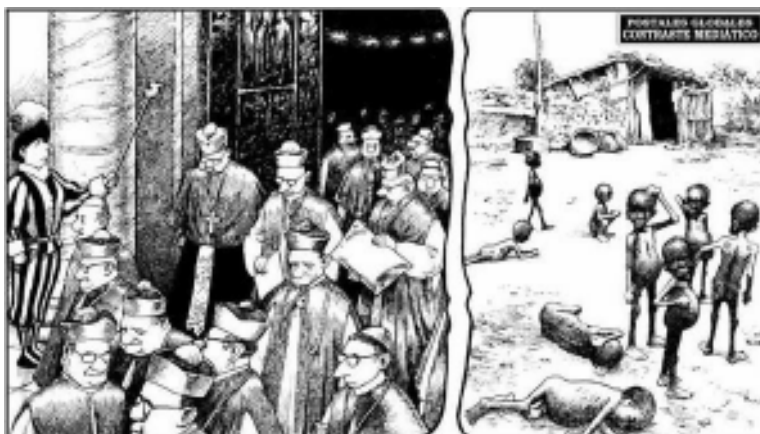
Fa temps que no us recomanem cap producte dels Estats Units i potser alguns tingueu prejudicis d'anar a veure un film que ha guanyat oscar, i que a més sembla estar centrat en la boxa. I que té una durada de dues hores i quinze minuts. No són això dades que animin a entrar al cinema. Error.

Perquè planteja una història de perdedors universal, de solituds universals, i de necessitats d'afecte universals. Que els protagonistes siguin americans del nord és el de menys, o si més no, li afegeix el valor de poder veure anti-herois movent-se per un país amb tendència a fer propaganda només d'heroicitats. Clint Eastwood ens passeja per locals atrotinats on les persones també busquen un somni i una motivació per viure, malgrat les circumstàncies els ajudin tant poc. I en aquest passeig que fem amb Maggie, Frankie i Scrap comptem amb la nostra solidaritat, perquè els entenem i els acabem estimant. Però a més de mirar, en el nostre cas personal (i potser també serà el vostre), també aplaudim el director per retratar-se davant el món i defensar que, a més de viure, fins i tot a morir tenim dret a fer-ho amb dignitat. La boxa és una altra excusa: de veritat, és una gran història d'amor paternal.

Un amic també ens recomana....

Santa Liberdade, de la directora gallega Margarita Ledo Andion

Aquest film explica el segrest d'un transatlàntic -amb final feliç- el gener del 1961. Només perquè el franquisme ho va vendre en el seu moment com una història de pirates ja es pot deduir que el tema tenia més suc: per això ha estat muntat, perquè tothom sàpiga que un comando revolucionari de 24 homes -espanyols i portuguesos- van canviar durant tretze dies el nom del vaixell Santa Maria pel de Santa Liberdade, també li van canviar la ruta i van fer intervenir els marines dels Estats Units. Volien denunciar així les dictadures de Franco i de Salazar, i van aconseguir gran ressò mediàtic. La directora defensa amb la seva obra que hi ha històries que no s'han d'oblidar.

Ventura & Corominas

C **Contra les deslocalitzacions: nacionalització! No a la nova Reforma Laboral.** Els tancaments per deslocalització industrial se succeeixen sense descans. Entre l'ampliació de la UE a 25 membres i l'entrada en vigor d'acords de liberalització -com el del tèxtil (veure articles LI 57 de gener del 2005)-, el pitjor de la deslocalització industrial està encara per arribar. Els sectors més afectats són metall, tèxtil i químiques. La patronal busca treure partit a les diferències salarials que en set dels nous socis de la UE està al voltant de 4 euros/hora mentre que a l'Estat espanyol estan 15'37 euros/hora (una de les més barates de la UE, ja que superen els 19 euros/hora). Respecte al tèxtil, que compta amb 7000 empreses i 240.000 llocs de treball, en el primer mes d'entrada en vigor de la liberalització, ha augmentat fins un 2700 % l'entrada de tèxtil xinès, però també d'Índia i Pakistan. I què proposa el Govern? Que no esperin els empresaris que els afecti la crisi, que siguin ells qui deslocalitzin -almenys parcialment- per a augmentar la competitivitat. I ofereix diner públic per tal d'ajudar a acomiadar o bé tancar!

Pot haver una actitud més indignant en un govern que ho és per un vot majoritari dels treballadors? Però les deslocalitzacions són presentades per les direccions de CCOO i UGT com quelcom inevitable i tota la mobilització -quan n'hi ha- es limita al nombre de dies d'indemnització. Així el procés de desertització industrial prossegueix. No és cert que no es pugui fer res: cal mobilitzar-se, com estan fent els treballadors/es de Miniwatt (Philips LG), exigint del govern autonòmic català la intervenció de la fàbrica, la seva nacionalització. No hi ha altre camí, s'imposa una política d'unitat amb totes les empreses afectades per a impedir la desertització industrial.

El primer any de Govern socialista no ha pogut ser millor per a la patronal: un augment de benefici notable en tots els sectors empresarials (el 2004 les empreses no financeres van augmentar beneficis un 21,7%, inclosos els sectors industrials amb un 11'6%), mentre les despeses de personal només creixien un 1'7%, és a dir, mentre els treballadors/es en la seva majoria perdien poder adquisitiu i amb una taxa de precarietat del 30%, que és doble de la mitjana de la Unió Europea.

Però la patronal demana més i exigeix ara un abaratiment de l'acomiadament i una nova rebaixa en les cotitzacions patronals a la Seguretat Social. Sobre l'abaratiment de la indemnització per l'acomiadament, el ministre de Treball, Jesús Caldera, ja ha defensat la reducció de 45 a 33 dies per a tots els nous contractes indefinits, per a "fer l'acomiadament més atractiu" i "fomentar l'ocupació fixa". Encara que els sindicats no semblen disposats a acceptar-ho. El secretari general d'UGT, Cándido Méndez, afirma que: "Amb la realitzada en la reforma de 1998 és més que suficient. En aquella ocasió els sindicats acceptarem rebaixar les indemnitzacions per als nous contractes dels 45 dies per any a 33 amb un màxim de 24 mensualitats. La contrapartida havia

d'haver estat una dràstica reducció de la temporalitat que no s'ha produït". I què va ocórrer? Que la temporalitat va seguir creixent, encara que les indemnitzacions van caure. Però les direccions de CCOO i UGT estan disposades a cedir a la rebaixa de la cotització patronal, la patronal, a canvi, es tornarà a comprometre per enèsima vegada a reduir els contractes temporals. Fidalgo, secretari general de CCOO, creu que la pròxima Reforma Laboral estarà llesta en tres mesos. D'aquesta forma decidiran que una part del nostre salari indirecte vagi a engrossir les arques patronals, en lloc de permetre una millora de l'atenció mèdica i les jubilacions. Aquest any la Seguretat Social ha tingut un superàvit de 8.000 milions d'euros i el 2005 poden superar-se. Ja n'hi ha prou d'enganyis! No a la nova Reforma Laboral!

I·legalitzacions i eleccions a Euskadi

A pocs dies de les eleccions a Euskadi, la crida de Batasuna a votar el Partit Comunista de les Terres Basques (EHAK) ha modificat les perspectives electorals. La majoria absoluta que comptaven obtenir els partits del govern tripartit basc per a impulsar el Pla Ibarretxe s'esfuma i es reproduiria un esquema parlamentari similar a l'actual. El fet que el Govern no ordeni la intervenció de la fiscalia contra EHAK, amb l'arsenal d'impunitat i arbitrarietat que li permet la Llei de Partits, fa preveure que no vol tancar la possibilitat d'iniciar negociacions amb ETA.

Però aquesta situació que avui permet canalitzar el vot abertzale no deu deixar en un segon pla el greu atemptat contra la llibertat d'expressió que comet el Govern, el seu Fiscal i els Tribunals de Justícia amb la il·legalització primer de Batasuna i més tard de la candidatura Aukera Guztiak (AG) a pesar de comptar amb més de 30.000 signatures que l'avalaven. Els "arguments" dels tribunals en aplicació de la Llei de Partits recorden els processos de la Santa Inquisició, en els quals no es jutgen fets, tampoc el que diu AG o que en el programa que presenten pogués haver apologies de terrorisme, sinó que se l'acusa pel que no diu, per que no condemna ETA. El més greu és que una decisió antidemocràtica com aquesta que deixava sense la seva opció electoral entre 100.000 i 200.000 bascos i basques no aixequi un clam dins l'esquerra a la resta de l'Estat, però l'esquerra parlamentària -amb IU o ERC- està més preocupada a buscar un acord amb el govern del PSOE que a defensar els drets democràtics. Se li poden donar al conflicte basc totes les voltes que es vulgui però el problema crucial és que la Monarquia no està disposada a permetre als pobles que avui viuen sota l'Estat que decideixin el seu futur, que exerceixin el seu dret a l'autodeterminació, i sense aquesta premissa no hi ha solució al conflicte. És urgent reunir una Plataforma estatal pel dret d'autodeterminació dels pobles.

11 d'abril de 2005

LI

¿El Papa va ser un sant?

El Papa Joan Pau II va morir el dissabte 2 d'abril després d'una llarga agonia, explotada per l'Església catòlica amb l'ajuda dels mitjans de comunicació de tot el planeta. El clima de commoció, principalment entre els mil cent milions de catòlics al món, continuarà. Als qui avui pateixen la mort del Papa com un dels seus, volem recordar el paper de Joan Pau II en la direcció de l'Església catòlica, no al costat del poble sinó dels dictadors, de l'imperialisme nord-americà i dels sectors més conservadors del clergat.

després va anar a resar en el túmul del fundador de l'organització ultra-reaccionària Opus Dei, després beatificat pel Papa, deixant clara la seva identificació amb els objectius del grup, com ara l'anticomunisme i la defensa de posicions conservadores en matèria de moral, sexualitat i família.

Aviat el Papa va assumir una postura política activa, utilitzant com a principal instrument els seus viatges per diversos països, els seus discursos i textos. Joan Pau va ser un Papa de la globalització, que va utilitzar els mitjans com mai no ho havia fet el Vaticà. Els seus viatges movien grans masses, com va passar a les seves tres visites al Brasil.

Dos anys després de la seva presa de possessió, Ronald Reagan arribaria a la presidència d'EUA, amb un fort discurs conservador, cosa que va obrir un nou període de convergència entre el Vaticà i la Casa Blanca, formant el que Richard Allen, president del Consell de Seguretat Nacional de Reagan, va anomenar la "major aliança secreta dels temps moderns".

Col·laborant amb la contrarevolució Joan Pau II va actuar en dos punts clau de l'escena internacional en el canvi de dècada dels 70 als 80: Polònia i Nicaragua. Va visitar Polònia, el 1979, i va iniciar un canvi en la posició adoptada fins llavors per l'Església de dialogar amb el règim estalinista per a col·locar al Vaticà en el suport obert als grups d'oposició. L'actuació del Papa, d'acord amb la CIA, com va confirmar recentment el seu antic director, el general Vernon Walters, tenia com a objectiu contribuir moralment i financerament als sectors de l'oposició que

defensaven la restauració capitalista, contra els qui combatien la burocràcia, però defensaven la propietat social. La justa lluita del poble polonès contra l'estalinisme va ser conduïda, amb el suport del Papa, cap a la restauració del capitalisme, per mitjà de Lech Valesa i la direcció del sindicat Solidarnosk.

A Nicaragua, el 1983, el Papa va condemnar la participació dels capellans al govern del Front Sandinista i va recolzar la cúpula de l'Església, que s'oposava la nou règim, fins i tot promovent l'arquebisbe de Managua a cardenal. Novament el Vaticà es va associar als EUA en una gran campanya contra els sandinistes, que va comptar amb l'enviament de fons de l'Agència de Desenvolupament Internacional, organisme del govern dels EUA, a l'opositora arxidiòcesi de Managua.

En la seva visita a Cuba, el 1998, el Papa tenia com a objectiu, declarat per ell mateix, produir els mateixos efectes que havia causat a Polònia, o sigui, ajudar al procés de restauració capitalista.

Recolzant les dictadures d'Amèrica Llatina

El papat, abans i després de Joan Pau II, va recolzar clarament diverses dictadures militars. A Xile, un dels grans aliats del general Pinochet va ser l'arquebisbe Angelo Sodano, nunci apostòlic, o sigui, ambaixador del Vaticà en aquell país. Sodano, davant la mort del Papa, es va convertir en la segona autoritat del Vaticà, ocupant la funció de secretari d'Estat. La vella amistat amb Pinochet va dur el Vaticà a sol·licitar l'alliberament del dictador, quan aquest va estar detingut a Anglaterra a petició de la justícia espanyola.

A l'Argentina, els generals van trobar en el nunci Dom Pio Laghi un lleial company, la qual cosa va dur a l'Associació de Madres de la Plaza de Mayo a demanar el

En les últimes setmanes s'han publicat llibres, revistes i articles biogràfics que, amb rares excepcions, enalteixen Joan Pau II. Ell apareix com un lluitador per la pau i defensor dels pobles oprimits. Se l'ha anomenat "l'home del segle que va canviar el món". S'ha format així un mite entorn el Papa, obrint el camí per a la seva canonització, és a dir, que sigui declarat com un sant més de l'Església.

Escollit per a ser el líder de l'Església catòlica el 1978, el polonès Karol Wojtyła, que va adoptar el nom de Joan Pau II, va ser el primer Papa no italià en segles. Simbòlicament, poc

seu processament a la justícia italiana. Recentment, el bisbe capellà major de l'exèrcit argentí va dir que els defensors de l'avortament haurien de llançar-se al mar -pràctica de la qual es va valer la dictadura per a assassinar presos polítics- i va rebre total suport del Vaticà després d'aquesta infame declaració.

Alguns articles de la premsa procuren mostrar el Papa com un crític tant amb el socialisme com amb el capitalisme: res més fals. Per a Joan Pau II i el Vaticà, el socialisme és, de forma general, una de les "ideologies del mal". Les crítiques al capitalisme són puntuals i, en la seva majoria, tracten de qüestions com la pèrdua dels valors religiosos en la societat moderna, causades pel consumisme o per la nova moral sexual. Tampoc el discurs per la solidaritat mundial no va més enllà de paraules buides, sense atacar a les causes de la misèria o de l'explotació. Al cap i a la fi, un dels consellers de l'òrgan encarregat d'elaborar la doctrina social de l'Església catòlica, la Comissió de Justícia i Pau, és Michel Camdessus, ex-cap de l'FMI.

Persecució dels sectors progressistes

A l'Amèrica Llatina, els objectius van ser la Teologia de l'Alliberament (TA) i els sectors de l'Església lligats a les lluites populars, acusats d'introduir temes marxistes al catolicisme. Un dels principals mecanismes utilitzats va ser la Congregació per a la Doctrina de la Fe (antic Sant Ofici de la Inquisició), dirigit pel cardenal Ratzinger, un dels membres més poderosos del Vaticà. Per la seva iniciativa, molts teòlegs lligats a la TA van ser censurats, com Leonardo Boff, van veure les seves obres prohibides o se'ls va impedir continuar ensenyant en les seves Universitats.

D'aquesta manera, quan la TA, les Comunitats Eclesiàstiques de Base i les pastorals socials van perdre espai, moviments com la Renovació Carismàtica Catòlica, de qui el Pare Marcelo és el més conegut representant, van guanyar força.

*Rodrigo Ricúpero
(PSTU-Sección brasileña de la LIT-CI)*

Condemna al l'homosexualitat l'avortament i els preservatius

Joan Pau II també va defensar tot un seguit de posicions extremadament reaccionàries sobre sexualitat. Més que postures personals, el Papa expressava els plantejaments defensats pel conjunt de l'Església catòlica.

En aquest punt, de nou es percep l'afinitat del Vaticà amb la Casa Blanca, particularment durant els governs republicans de Ronald Reagan, de Bush "pare" i de Bush "fill". Entre diversos temes, tres mereixen ser destacats: l'ardent condemna a l'avortament, a l'ús del preservatiu i a la unió civil entre homosexuals. En el seu últim llibre, Joan Pau II va comparar l'avortament, actualment permès en diversos països, amb les formes d'extermini practicades pels nazis en els camps de concentració, i va titllar les unions entre gais i entre lesbianes de ser una greu violació de les lleis de Déu i de la naturalesa. La condemna a l'ús del preservatiu només pot veure's com una actitud criminal, ja que es tracta de l'únic mètode conegut per a prevenir la propagació de l'epidèmia de la Sida.

Va reconèixer l'Estat d'Israel

Joan Pau II va ser el responsable del reconeixement pel Vaticà de l'Estat d'Israel. En la imatge porta un missatge al mur de les lamentacions de Jerusalem, durant la seva visita el 2000. El que es fa disfressar com una reconciliació entre la religió catòlica i el judaïsme no era més que una altra maniobra política per legitimar l'ocupació de la terra palestina. Mai, tanmateix, l'Església va reconèixer la seva col·laboració amb el règim nazi. En les "fites" de Joan Pau II hi ha també la seva mediació durant el setge de l'església de la Nativitat, que va acabar amb l'empresonament i la deportació dels militants palestins que s'hi van refugiar després l'assalt i l'ocupació de Betlem per l'exèrcit israelià.

Cristina. Barcelona

Amb la retirada de les estàtues de Franco no h'hi ha prou

Recuperar la memòria

Aquest passat mes de març tele, ràdio i premsa ens informaven de la supressió per part del govern d'algunes estàtues "eqüestres" de Franco. A més el govern realitzaria -segons aquestes informacions- "un rentat de cara" al Valle de los Caídos. Segons sembla, el govern ha pres la decisió de reconvertir el mausoleu del dictador i lloc de peregrinació i culte de nostàlgics franquistes i altres fatxes en "un recordatori dels horrors de la repressió". Aquesta declaració d'intencions es recollia en un projecte de llei que tindria un doble contingut segons fonts "oficials": avaluar la situació de les víctimes del franquisme i redactar un projecte de llei que serveixi per a eliminar tota la simbologia franquista que quedi encara a l'Estat espanyol. Es proposa renovar també la web de Patrimoni

dòmino en d'altres ciutats: l'Ajuntament de Guadalajara - governat en coalició pel PSOE i IU- va decidir a continuació retirar una altra estàtua del dictador i de passada va eliminar l'última escultura encara exposada a l'Estat espanyol del fundador de Falange, José Antonio Primo de Rivera. Sobre les altres tres estàtues eqüestres que queden, de moment no hi ha novetats. Són les de l'Acadèmia Militar de Saragossa, la del port de Melilla i la de la caserna de la Legió en aquesta ciutat. El portaveu del Govern de Melilla, Daniel Conesa (PP) va afirmar que el debat sobre la supressió dels símbols li importava "un pepino". A Santander a més es retirava una estàtua de Franco i alhora una placa de la República.

El que està clar és que la supressió dels símbols franquistes no s'acabarà amb la retirada de les estàtues. Només a Madrid hi ha gairebé 170 carrers i places en record de personatges del règim feixista. No existeix no obstant això un catàleg oficial, però si s'ha de jutjar per les aportacions que circulen en molts fòrums d'Internet, la llista és llarga. Encara existeixen a l'Estat espanyol, segons l'INE, vuit poblacions que se'n diuen "Del Caudillo": Plans del Caudillo (Ciudad Real), Gévora del Caudillo (Badajoz), Guadiana del Caudillo (Badajoz)... i altres tantes.

Però, la qüestió de fons de tot això seria preguntar-nos quina imatge de la història recent tracta d'inculcar-nos el govern amb aquestes mesures. Moltes vegades aquestes interpretacions "lights" de la història, conciliadores, revisionistes, sentimentals, de reconciliació i oblit, en realitat actuen de forma negativa en la consciència.

Si d'una banda retiren l'estàtua

de Franco també ho fan d'una placa de la República. Però "no es lo mismo", com diria la cançó. El que resulta escandalós i penós alhora són les falsedats històriques en les quals està incorrent de forma sistemàtica TVE -ara socialista- des d'aquest tipus d'història revisionista amb programes com "Memòria de España" o sèries com "Cuéntame". La interpretació històrica més estesa avui a l'Estat espanyol del que van ser la República i la Guerra Civil és la que està assumint que la República va ser una època caòtica de la nostra història que va conduir inevitablement a la guerra civil de la qual van ser igualment responsables els dos bàndols del conflicte, que van cometre el mateix nombre i tipus d'"atrocitats" i "violacions dels drets humans". D'aquesta manera la versió dretana i reaccionària de la història de la Guerra Civil en la qual hi havia bons (els vencedors) i dolents (vençuts), s'ha refregit en una postura que es defineix de "centre" i que assigna per igual als dos bàndols la responsabilitat per tals "violacions". Aquesta interpretació de la nostra història ha justificat el silenci que ha existit fins fa poc sobre la nostra memòria històrica, assumint que tots érem culpables d'aquell "trist passat", i que era millor oblidar. Tal visió va aparèixer de nou en els capítols de la sèrie "Memòria d'Espanya" que TVE va mostrar els passats dies 1 i 8 de març. En aquests capítols s'"informava" el que va ser la República, la Guerra Civil i la dictadura franquista. Sense explicar les causes del conflicte, conclouia que els dos bàndols de la Guerra Civil van exercir una "idèntica represió". Això és una falsedat escandalosa refutada de forma molt rigorosa per moltíssims estudis - científics- històrics. Doncs bé, a veure si el Govern escolta més als científics i al poble, que duu anys demanant una recuperació de la memòria històrica de tots i totes. I això no es fa només retirant estàtues.

Nacional (www.patrimonionacional.es) - que, no està malament recordar que en la presentació actual encara mostra el Valle com un "monument envoltat d'un gran bosc de pins", "aixecat en els anys següents a la contesa de 1936, segons projecte de Pedro Muguruza i Diego Méndez, decorat amb monumentals escultures obra de Juan de Ávalos"(...) en la roca de les quals està excavada la gran basilica sepulcral on estan enterrats caiguts dels dos bàndols de la guerra civil"

Aquest pacte per acabar amb la imatge del Valle i la retirada de les estàtues ha provocat un efecte

Noelia. Barcelona

Ràbia i propostes

La jornada europea contra els centres d'internament i pels drets de les persones migrants va servir per a mostrar al Govern el desencantament i la ràbia dels treballadors extracomunitaris. Va ser la punta de llançament d'un llarg procés social iniciat fa ja un temps. Les mobilitzacions, els tancaments, els actes o les marxes s'han vingut repetint en els últims mesos arreu de l'Estat. Avui ens sembla estar en un moment clau en la construcció de la identitat obrera d'un nou subjecte social.

La jornada del 2 d'abril, celebrada en unes trenta ciutats europees, va comptar a Barcelona amb la participació dels treballadors estrangers amb i sense permís de treball. Va coincidir a més amb el tancament d'immigrants promogut per l'Assemblea per la Regularització sense Condicions a Barcelona. La mobilització en el Dia de Lluita contra els Centres d'Internament va ser la més important just quan vam entrar en l'últim mes del Procés de Regularització Extraordinària. Les oficines del Ministeri de Treball es tancaran per als estrangers el pròxim 7 de maig deixant "fora de la llei" entre 700 i 800 mil persones. Segons xifres oficials, passats dos mesos, han aconseguit tramitar els seus documents uns 300.000 treballadors.

El camp andalús

Andalusia va reivindicar el 2 d'abril les seves lluites històriques. Entre les mobilitzacions més importants va destacar la de Màlaga, on van participar prop de mil treballadors, malgrat la intensa pluja. El procés viscut a la capital de la Costa del Sol, a més, va mostrar la unitat en la lluita: va convocar la Coordinadora d'Immigrants, però també va comptar amb el suport d'entitats polítiques, sindicals i socials. També Huelva va sortir al carrer sota el paraigua de la unitat. La Mesa de Temporers, amb la participació del Sindicat Unitari, CGT, Unió Sindical de Treballadors d'Andalusia, CNT, Sindicat d'Obrers del Camp, Esquerra Unida i d'altres

organitzacions de drets humans es van concentrar i van aconseguir una entrevista amb el Delegat del Govern. Una cosa que no va succeir a Barcelona: ni la unitat ni l'entrevista, almenys en un primer moment.

Crits de color

La majoria de manifestacions van destacar pel color i la música. Els càntics i crits eren el reflex de la realitat i el context de la immigració: "Immigrants i precaris, sortim de l'amari", "La Llei d'Estrangeria és un porqueria", "Qui recull els tomàquets? Sense papers, sense papers", "Qui se'n cuida dels avis? Sense papers, sense papers", "Qui mor a l'Estret? Sense papers, sense papers" o "Nativa o estrangera: la mateixa classe obrera". Les consignes s'agrupaven a més en un cant arrossegat des de fa massa temps: "Papers per a tothom".

La lluita avui ve marcada pel Procés Extraordinari. I l'exigència és la suspensió o flexibilització dels requisits per presentar la sol·licitud de documents. La majoria d'immigrants no poden complir els requisits: ni l'empadronament, ni el certificat de penals i, menys encara, el d'un contracte laboral de sis mesos. Un estudi de la gens sospitosa Universitat Pompeu Fabra explica que el 93% dels nous contractes són de tipus temporal, i bona part d'ells ho són "per obra i servei".

No viurem una regularització massiva. El que sí pot ser massiu

són els acomiadaments dels treballadors en negre, la venda de contractes per part de màfies, els xantatges dels empresaris... I, això sí, continuaran els abusos, el treball sense contracte (sense drets) i la sobreexplotació. Per tot això, els emigrants seguiran en peu de guerra.

Diu Lorenzo Cachón, economista expert en les noves formes d'explotació del capitalisme, que "a Espanya com a tot el món, el treball està segmentat ètnicament", o sigui que segons en quina llengua somniïs, quina carn mengis i en quin déu creguis, més o menys, et toca construir cases, cuidar dels nostres avis o recollir la collita dels hivernacles.

Equip d'Immigració

Construir un Pla de Lluita unitari

Andalusia marca un camí unitari que ha de ser seguit per totes les organitzacions i grups de suport de tot l'Estat. La Mesa Permanent pels Drets dels Immigrants, constituïda a Barcelona, se suma a aquesta proposta. Cal fer-la realitat. I posar dia, lloc i hora, per a una Trobada Estatal, on es discuteixi i decideixi un Pla de Lluita Unitari a tot l'Estat amb l'objectiu d'enfrontar-se al Govern i als sindicats que li donin suport.

El Govern i la qü

Poc temps ha durat el “tarannà” del Govern del PSOE envers el tema basc. Ja l'actitud davant el “debat” del pla Ibarretxe anunciava que ZP no es movia del centralisme monàrquic que ens va deixar Franco lligat i bé lligat. Amb la convocatòria electoral basca en marxa, la política del Govern s'assembla, en molts sentits, a la del seu predecessor: il·legalització de candidatures i repressió. Tota aquesta maquinària de l'Estat contra la democràcia es mou sota el guió del Pacte antiterrorista que va donar lloc a la Llei de Partits i altres mesures antidemocràtiques pactades entre els dos grans partits. Però ZP no es limita al pal d'Aznar com a única política, sinó que vol combinar el pal i la pastanaga, doncs sap que no hi ha un final estrictament policial a ETA; més encara, que el problema no és en si ETA sinó un moviment abertzale de masses que no ha entrat en el joc de l'acceptació de les institucions monàrquiques.

El pal...

Es va il·legalitzar primer la candidatura de Batasuna en el moment de la seva presentació, però la cura amb la qual es va elaborar la candidatura d'Aukera Guztiak ha obligat el Govern i el seu fiscal, així com els jutges, a superar-se en l'atropellament de les llibertats democràtiques. No podien demostrar una relació orgànica amb organitzacions il·legalitzades pel que van procedir a la investigació, una a una, de les 31.956 signants que avalaven la candidatura. El Suprem va buscar i rebuçar la més mínima excusa per a trobar fils que el duguessin a Batasuna o a ETA. Van sorgir “arguments” com el d'estar en manifestacions, signar manifestos contra el tancament de Egin, pertanyer al sindicat legal LAB, haver mantingut una conversa o estar en l'agenda telefònica d'un condemnat, per a convertir aquests fets en “proves” que tot és el mateix.

Però són proves tan bastes que el propi Constitucional va haver de rebutjar-les, perquè en la seva lògica hauria de procedir almenys a

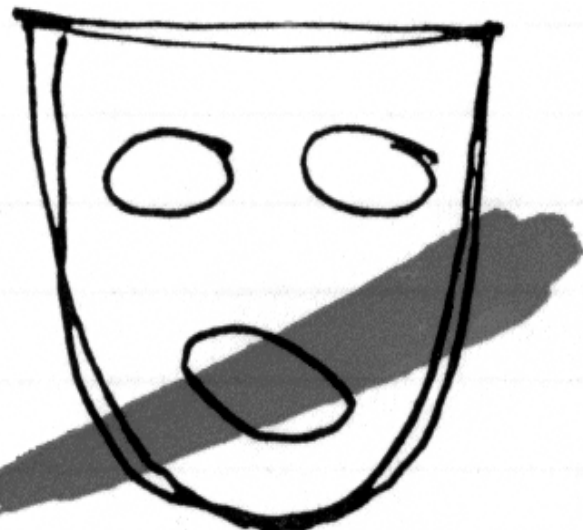
il·legalitzar a Aralar. Fins i tot dins el PSOE van haver militants provinents d'Euskadiko Ezquerria que havien participat a ETA (p-m). El Constitucional, no obstant això, sí va acceptar com a “prova” una conversa entre una dirigent de Batasuna i un membre d'ETA a la presó, en la qual li diu que volen participar dels comicis amb una “llista blanca”, però aquesta dirigent no apareix implicada a AG.

La prova conculca per al Constitucional i la demostració que la candidatura –com diu el Govern i el Tribunal Suprem– “és un complement d'ETA”, és que AG “es nega a condemnar el terrorisme d'ETA”. Així, seguint la conducta del Tribunal de la Santa Inquisició, AG no és il·legalitzada pel que fa, ni per qui la conforma, ni tan sols pel que diu, sinó pel que NO diu.

Aquesta és la Llei de Partits, el regne de l'arbitrarietat i la impunitat policial i judicial. D'aquesta forma el Govern del PSOE, i al seu costat la més alta Magistratura, se supera en la persecució política de l'esquerra abertzale. Ni tan sols el règim turc ha impedit amb aquests mètodes la presentació de llistes d'electors properes al partit kurd, el PKK.

Les reaccions

Del PP o del PSOE, que van signar la Llei de Partits, es pot esperar el suport a aquesta conducta antidemocràtica, però indigna la passivitat de l'esquerra estatal o del nacionalisme basc que rebutgen la il·legalització d'AG. IU, no sigui que l'anomenin violent, vol aparèixer en un punt intermedi impossible, i també acusa AG de no voler denunciar ETA. Però, com és el cas d'ERC, Quin més fan per a defensar l'atropellament d'aquests principis democràtics? Gens. Tan tranquils! I segueixen preparant els acords de legislatura amb el Govern del PSOE.

Diu Madrazo (EBV) “que els progressistes bascos han deixat de creure, si alguna vegada van creure, en Zapatero, perquè menteix i enganya...”. Potser això l'hi hagi d'explicar al seu Coordinador General, Sr. Llamazares, que no sabem si per no ser basc o no ser progressista, creia i creu en el Govern del PSOE i busca un lloc al seu costat.

Però ¿per ventura no hi ha una complicitat implícita –encara que sigui per passiva-, o un deixar fer interessat en les forces que componen el tripartit basc? ¿No va ser el PNB, amb acord dels seus dos socis de govern, qui va precipitar una anticipació en diversos mesos de les eleccions en un afany per rendibilitzar electoralment el moment per a obtenir la majoria absoluta? Primer traient partit a la imatge d'un Ibarretxe en solitari davant el Parlament espanyol, davant la ceguesa, actitud prepotent i de menyspreu de socialistes i populars. Segundo, beneficiant-se de la il·legalització de Batasuna per a obtenir, cadascun dels components del tripartit, una part dels seus votants. Amb aquest fi es van avançar les eleccions, sense esperar que els canvis que es visualitzaven en el panorama poguessin conduir a una altra situació.

estió basca

Així doncs, les denúncies del Govern basc contra la il·legalització de AG són llàgrimes de cocodril – incloses les cartes a l'ONU i la UE – que preparaven celebrar a la seva costa un augment de vots i diputats. No és per ventura sospitós que ni el PNB, ni EA ni EBV assistissin a la reunió que va convocar AG immediatament després de la confirmació de la seva il·legalització pel Constitucional? El tripartit basc no és el responsable de la il·legalització d'AG per l'Estat central, però òbviament s'aprofita de la mateixa.

...i la pastanaga

Però en aquesta reunió després de la il·legalització definitiva d'AG pel Constitucional sorgeix la "sorpresa". El Partit Comunista de les Terres Basques -Euskal Lurraldeetako Adheriu Comunista (EHAK) s'ofereix per a reprendre el programa d'AG. El PP vol més pal i pressiona el Govern del PSOE perquè il·legalitzi també aquesta formació, doncs els mateixos arguments amb els quals han il·legalitzat AG serien aplicables a EHAK. Però el Govern no decideix posar immediatament en marxa el procés. Potser tot això respon a que el Govern deixa una escletxa per a possibilitar la negociació amb ETA i reprendre la situació anterior a l'aprovació del Pla Ibarretxe al Parlament Basc.

Batasuna a Anoeta va donar un gir a la seva política per a possibilitar l'obrir negociacions (veure LI 56): per primera vegada proposa una taula Estat-ETA, en la qual sota l'epígraf de "desmilitarització del conflicte" es preveu el canvi d'armes per presos (el procés ja es va aplicar amb ETA p-m quan llavors era Ministre d'Interior per UCD Martín Villa), mentre en una altra taula de negociació, tots els partits d'Euskadi parlarien sense condicions del futur del poble basc. El Govern va valorar el nou escenari com a positiu i va donar motiu al PP a jugar la basa d'acusar el PSOE d'obrir

(passa a la pàgina següent)

ETA, disposada a negociar

En l'entrevista publicada a Berria, ETA confirma la seva intenció d'obrir un "procés de negociació" i assegura que "és possible superar el conflicte armat i començar un procés democràtic amb l'acord de tots". El Govern ha donat alguns senyals d'estar disposat a entrar en aquest procés (veure article central). Davant aquesta possibilitat plantejem una sèrie de reflexions.

1. El responsable del conflicte a Euskadi és l'Estat monàrquic, que nega el dret a l'autodeterminació i manté una política sistemàtica de repressió sobre el poble basc. Les accions d'ETA, en lloc d'afavorir la justa lluita del poble basc, l'aïllen i permeten a l'Estat i al Govern central colpejar amb més força el poble basc i els lluitadors de l'esquerra abertzale. Amb aquesta nefasta política d'ETA, al costat del centralisme monàrquic dels dirigents del PSOE, IU, CCOO i UGT, l'Estat ha aconseguit un ampli suport de masses.

2. Així doncs, el cessament de les activitats de lluita armada ajudaria a restablir llaços de diàleg entre la lluita del poble basc i el conjunt de treballadors i pobles de l'Estat espanyol. Uns llaços que van existir al final del franquisme i que són absolutament necessaris per a aconseguir les llibertats contra la Monarquia.

3. Però una cosa és una treva i un possible acord entre ETA i l'Estat per a canviar armes per presos, i una altra molt diferent els termes de la negociació política. L'objectiu clau per al Govern del PSOE, vista la impossibilitat de la pura i literal destrucció de l'esquerra abertzale que pretenia de totes totes el PP, és integrar aquest moviment en el marc de la Monarquia i les seves

institucions. És en aquest rebuig que l'esquerra abertzale ha jugat un paper positiu en la transició, encara que estiguem en desacord amb la seva política. Si en la negociació el que es fa és reconèixer el marc establert com a legítim, ja no estem davant diferències polítiques, sinó tancant en un cul de sac les reivindicacions del poble basc. No hi ha espai per a un poble lliure i sobirà en el marc de la Monarquia centralista i la seva Constitució.

4. L'exigència de negociació –que planteja des d'ERC i ICV fins a Corrent Roja, o el PER– no és de per si mateix l'eix de solució del conflicte, com si per mitjà del diàleg amb la Monarquia es pogués obtenir el dret d'autodeterminació dels pobles. Sense ruptura amb el marc monàrquic no hi ha cap possibilitat de solució a les ànsies de sobirania i llibertat dels pobles. Sota la retòrica de la negociació Arafat va signar els acords d'Oslo que van suposar una soga al coll de la Intifada i un debilitament de la unitat del poble palestí.

5. A diferència de la política de Batasuna en aquests anys, aquesta tasca per la llibertat dels pobles que configuren l'Estat espanyol, ha de ser una tasca que assumeixi la classe obrera en el seu conjunt enfront de la política centralista i espanyolista de PSOE, IU, CCOO i UGT. Que la classe obrera no es podrà alliberar de l'explotació que rep com a classe mentre es mantinguin llaços d'opressió de pobles. Que la clau de la solució està en la unitat dels treballadors i els pobles contra la Monarquia. Aquesta orientació exigeix, amb urgència, aixecar un vast moviment en tot l'Estat espanyol pel dret d'autodeterminació dels pobles enfront de la Monarquia.

negociacions amb ETA. Es va començar a parlar d'una imminent treva, mentre les accions d'ETA es limitaven a confirmar la seva capacitat d'acció, però sense morts que tanquessin qualsevol possibilitat de diàleg. El PSOE va despenalitzar la convocatòria de consultes, es desprocessà Atutxa i els representants del tripartit en la Taula del Parlament basc... Si bé és cert que va continuar el macro-judici contra el moviment abertzale, tot començava a moure's. Però Ibarretxe va anticipar les eleccions, sense donar temps que l'esquerra abertzale recuperés alguna forma de legalitat i pogués exercir d'interlocutor en el procés de negociació.

Amb les eleccions ja convocades Batasuna va ampliar la base de suport amb l'Acord Democràtic de Base per a la Resolució del Conflicte, subscrit el passat dia 5 per EA, Batasuna, Aralar, AB, ANV i Zutik al costat d'ELA i LAB i moviments socials bascos. No és una repetició de Lizarra on Batasuna prioritza el bloc basc després del PNB, sinó una posició més independent.

Ara la candidatura del PCTV-EHAK canalitzant el vot Batasuna a qui directament repercuteix és als tres socis de govern que repartien el pastís i que veuen com la majoria absoluta que tenien en la mà s'esfuma. Així s'entén que Madrazo, per exemple, defineixi aquesta candidatura com "la nova marca de Batasuna", la presidenta d'EA afirma que es tracta d'una nova llista blanca i els dirigents de Batasuna acusen l'entorn d'Arzallus de llançar acusacions contra EHAK a través d'una web.

Amb aquest panorama podríem resumir la política del govern del PSOE com la utilització de la repressió per a imposar a ETA i a l'esquerra abertzale una negociació de lliurament de les armes i d'acció de les institucions antidemocràtiques de la Monarquia.

Josep Lluís
11/04/05

Pacte social de l'Educació a Catalunya

Un acord contra l'ensenyament públic

Primer, el MEC va presentar a debat el document "Una educació de qualitat per a tots i entre tots", després el Departament d'Educació de la Generalitat ha presentat unes "Propostes per al Pacte Nacional per l'educació" basades en els acords del Tinell i elaborats per una comissió designada per la Conselleria d'Educació.

L'objectiu d'ambdós documents era arribar a un "acord social per a l'educació" tal com assenyalava CCOO en l'Informe de febrer. Del debat del MEC ha sortit la LLOI, una espècie de LOCILLA, o LOCE maquillada, un híbrid entre la LOGSE del PSOE del 90 i la LOCE del PP, que recull

5 apartats. Resumim el seu contingut a continuació

► **Profesorat.** El document advoca per la possible desfuncionarització del professorat (això ho afirma JM Terricabras, funcionari multiocupat de la udg i coordinador del tema). Clar que, pot ser un eufemisme per a canviar el sistema funcional dels contractes precaris, l'externalització o les baremacions objectives per la digitalització (de dit) en els nomenaments.

Així en l'apartat corresponent a la provisió de places atorga a les direccions

el pragmatisme seleccionador i jerarquitzant dels populars i part de l'afany integrador de la LOGSE, però que pot reproduir els problemes d'ambdós models: falta de la memòria econòmica de la Llei, religió avaluable, itineraris a 4rt, repeticions, supressió del Batxillerat artístic, consolidació dels concerts educatius amb la privada, selecció de la direcció per mètodes no representatius que consoliden la meritocràcia dels equips directius (oposada a una gestió democràtica i participativa).

Falta una concreció clara d'una aposta per una escola on els coneixements també siguin fruit de l'aprenentatge i de l'exigència i on administració, pares, professors i alumnes assumeixin obligacions i drets compartits. Això a Madrid, a Catalunya, més dels mateix. El document "Propostes per al Pacte Nacional per l'educació" està estructurat en

un paper decisiu i gairebé determinant, amb la corresponent submissió posterior.

També en l'accés del professorat interí planteja que s'ha de tenir en compte "l'avaluació positiva de l'experiència prèvia, comprovada per la Inspecció, i pels directius dels centres".

Respecte a la promoció professional, planteja que es podria fer amb reduccions de les tasques docents, incentius professionals. Com a premi: accés a inspecció, llicències d'estudi, tutoria del professorat en pràctiques, CRP...

Entre els canvis retributius aposta per una modificació del sistema "tenint més en consideració l'ocupació del lloc de treball que la pertinença a un cos o antiguitat", és a dir pujar els Complementos de destinació o específics a uns pocs, però no les retribucions bàsiques. D'aquesta forma s'obre més el ventall i augmenten les diferències salarials entre el professorat.

► Autonomia de centres.

Entesa com un principi de coresponsabilització entre l'administració i el centre en la concreció de QUÈ s'ensenya, COM i AMB QUINS recursos, això comporta l'elaboració d'un currículum, una organització i uns recursos diferents per a cada centre, a partir d'un marc comú. Paraules. L'autonomia no és del centre, sinó de les direccions, el paper dels consells escolars queda minvat, els recursos van en funció de contractes programes centre-administració, i en els centres han de buscar-se els seus propis recursos: llogant locals o màquines, externalitzant serveis de neteja, manteniment... Res de nou de fet, ja s'està aplicant en molts llocs. Si la conselleria, en mans d'erc, vol seguir en aquesta línia té una bona mestra en Margaret Thatcher, que ja va aplicar algunes d'aquestes mesures en els anys 80, que analitzin com va quedar el sistema públic al Regne Unit.

► Igualtat d'oportunitats i llibertat d'ensenyament.

La igualtat i la llibertat són els conceptes, mal aplicats, que serveixen als redactors del projecte per a justificar la necessitat d'un servei públic educatiu que englobi els centres de titularitat pública i els privats concertats, és a dir, el caràcter del públic o privat ve determinat per qui finança i no per la titularitat, que és qui se'n duu les plusvàlues generades. Clar que aquesta definició de servei educatiu públic nega el veritable servei públic, i és que tots els fons públics haurien d'anar a l'ensenyament públic i ni un euro per a la privada. La llibertat d'elecció de centre seguirà sent per a les classes afavorides a qui es garanteix la gratuïtat en centres d'elit on seguiran pagant activitats extraescolars i altres minúcies a les quals no podran accedir les classes més desfavorides.

L'Estat el que ha de garantir és una ensenyament públic de qualitat per a tots i després qui vulgui dur als seus fills o filles a un centre privat que el pagui. Doncs serà que no! El tripartit va en una altra direcció: manteniment dels concerts amb els centres privats inclosa la 6ena hora -complementària- a primària.

► Família y educació. Després

de reconèixer a la família com la primera instància socialitzadora de la infància estableix una sèrie de propostes, algunes interessants:

- Establiment d'un contracte entre escola i família
- 2 hores no lectives per acció tutorial amb les famílies en horari flexible
- Carta de serveis: menjadors, llibres de text, colònies, extraescolars. Quedant a mig camí en el tema del finançament i de la gratuïtat.
- Permisos laborals per als pares per a assistir a reunions en el centre.
- Possibilitat d'un PEC 0-16: unificació de centres de primària i secundària per a facilitar un projecte educatiu coherent.

Clar que moltes d'aquestes propostes, positives sobre el paper, requereixen la coresponsabilitat d'altres Departaments (Treball, Benestar Social, Economia...) I de les empreses, amb la qual cosa poden quedar en paper mullat.

Malgrat reconèixer el paper de les ampas com una via participativa, la seva funció queda disminuïda al propugnar-se la "redefinició dels consells escolars com un marc de participació, recollida i debat d'iniciatives i atorgant clarament a la direcció del centre la funció de màxim òrgan de gestió".

► Coresponsabilitat dels ajuntaments.

Planteja la coresponsabilitat entre la Generalitat i els municipis en quatre àmbits:

- 1) Competències generals: còrres-ponen al Departament d'Educació la planificació general, l'ordenació acadèmica, l'escolarització d'alumnes (els Ajuntaments participaran en 'escolarització), l'avaluació del sistema, la creació, construcció i manteniment (els Ajuntaments aportaran el sòl i el manteniment).

- 2) Competències en la gestió dels ensenyaments de règim general És competència del Departament d'Educació. Els Ajuntaments col·laboraran en les relacions entre els centres que imparteixen FP i les empreses.

- 3) Competències sobre ensenyaments no obligatoris (Ed. 0-3, musicals i artística, Adults). Co-responsabilitat compartida entre municipis i Departament en la construcció, gestió i manteniment. Adults: els ajuntaments seran titulars dels centres públics, de la seva construcció, del seu professorat, del

personal i de l'admissió de l'alumnat.

- 4) Competències en participació davant les noves necessitats educatives. Coresponsabilitat dels Ajuntaments en el foment de la participació a través dels consells escolars, la vigilància de l'escolarització en l'obertura de centres fora de l'horari escolar, en el coneixement de l'entorn...

Per a finalitzar cal assenyalar que les propostes reflectides en el document esbossen les que seran (algunes ja són) les pròximes accions del govern de la Generalitat, i que aquest ha reflectit en un altre document titulat Una educació per a la Catalunya del segle XXI (Programa 2004-07). Tant en un com en l'altre falta per reflectir:

- Un pla de finançament per a l'educació amb l'objectiu d'arribar a una inversió per a l'ensenyament públic del 6% del PIB de Catalunya.

- Un pla de construccions escolars que completés una oferta pública de qualitat en tots els nivells educatius i territoris.

- La potenciació de la participació de la comunitat educativa i l'aposta per una gestió democràtica i plural en els centres.

- Increment de les funcions dels òrgans col·legiats de gestió com a via per potenciar l'autonomia dels centres

- L'aposta per una xarxa d'ensenyament públic única, laica i gratuïta.

- La millora de les condicions laborals i professionals dels treballadors de l'ensenyament.

- La revisió de les competències bàsiques que ha d'aconseguir l'alumnat, així com els mecanismes i mitjans necessaris per a aconseguir-los mitjançant un currículum obert, diversificat i integrador.

JM

1.400 milions de persones al món viuen en la misèria

Capitalisme i pobresa

L'Informe sobre l'Ocupació en el Món 2004-2005: ocupació, productivitat i reducció de la pobresa (Ginebra, OIT, 2005) de l'OIT afirma que la meitat dels treballadors del món, és a dir uns 1.400 milions de persones, estan atrapats en la pobresa i no arriben a guanyar prou per a superar juntament amb les seves famílies el límit de 2 dòlars al dia. La tradicional concepció que treballar és sinònim de sortir de la pobresa queda superada així per la brutalitat de l'explotació capitalista. Enmig de les múltiples teories que es pinten anticapitalistes, avui el marxisme segueix sent l'única resposta capaç d'explicar-ho i assenyalar com enfrontar-lo.

L'alternativa que proposa l'OIT per a superar aquesta situació és que s'incrementi la productivitat, la qual cosa sona a música coneguda en el nostre país on augmentar aquesta ha tingut com a resposta no millors sous, sinó tot el contrari, tancaments per a dur les indústries a zones de més baixa productivitat

països pobres puguin "competir" i es pugui crear riquesa en els mateixos. O l'altermundista del comerç just com un mercat paral·lel construït progressivament sense xocar amb el capital. O la anticapitalista que, amb tints radicals i creient superada la lluita de classes, considera que "el tema sindical" no és el seu problema sense preguntar-se d'on treu la riquesa el capital i en conseqüència deixant que segueixi apropiant-se-la. O la que ha calat en la ment de molts treballadors sobre que les deslocalitzacions són "normals" i que almenys portaran "treball i riquesa" a d'altres països. El treball sí que hi va, fins i tot més del que hi havia aquí per la menor productivitat, però la riquesa no: i amb aquest sistema és impossible que així sigui.

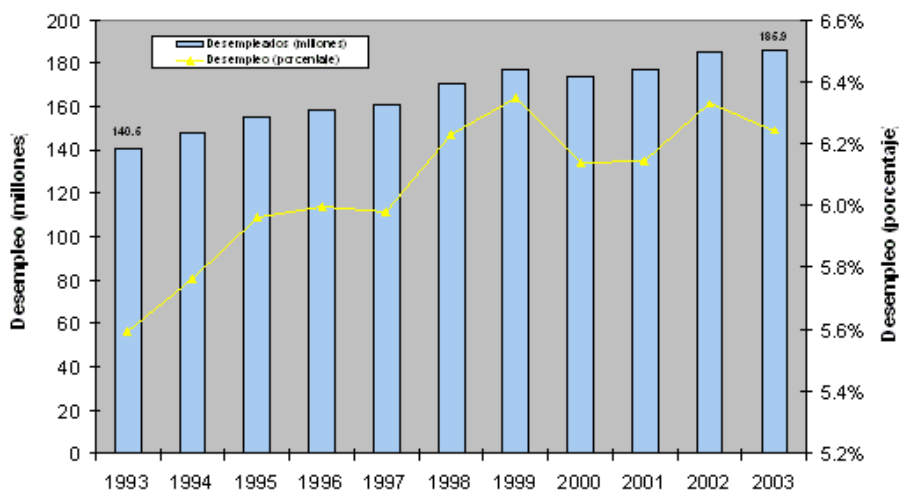
Marx ens facilita una explicació científica del que està passant. Per a això cal partir de la seva teoria de la llei del valor. Segons ella les

mà d'obra vindrà determinat pel cost de reproduir-la –entenenent per això no només el manteniment del treballador/a sinó també el dels seus fills/es perquè en el futur compleixin el paper de mà d'obra en condicions semblants a les dels seus pares. Amb aquesta concepció Marx contradeia a la major part dels economistes que deien que el sou que et pagaven era conseqüència del treball que realitzaves: és a dir que, segons Marx, no et paguen pel que produeixes sinó pel que costes. D'aquest principi general Marx dedueïa les bases de l'explotació capitalista ja que l'única mercaderia que podia generar riquesa era el treball humà ja que produeix molt més del que rep com a salari per les seves hores de treball.

Aquesta és la base per a entendre el que és la lluita de classes. És la lluita per aquesta riquesa. Així la lluita obrera aconsegueix que el preu dels seus salaris s'acosti més al de la riquesa que crea, permetent una millora en les seves condicions de vida. Per contra, les derrotes o la desmobilització permeten a la burgesia arrabassar majors porcions de plusvàlua, de riquesa, amb el que fins i tot rebaixen el cost de la mà d'obra per a reproduir-se, i amb això hi ha un empitjorament de les condicions de vida dels treballadors/es, o fan que els fills/es no puguin arribar als nivells de vida dels seus pares. Per això el capital deixa fer al comerç just: perquè te el límit autoimposat de que només aquells que cobrin sous per sobre del seu cost de reproducció poden pagar als camperols també per sobre del seu cost de reproducció i això, en una situació d'empobriment generalitzada, és marginal, a més de servir per apaivagar la lluita de classes.

El capitalisme ascendent (s.XIX i inicis del XX), a pesar de la misèria i sofriment de molts treballadors va permetre que, de conjunt, el nivell de vida de les classes oprimides pugés: major mitjana de vida, descens de mortalitat infantil... En

Desempleo mundial, total y porcentual, 1993-2003

però menor cost de la mà d'obra. De l'OIT no sorprèn la recepta.

Preocupa més que des de l'"esquerra" i amb teories "innovadores" que neguen la lluita de classes, es facin propostes que, a la llum d'aquestes xifres, no son sinó reaccionàries. Així les que apel·lant al dret a comerciar els productes agrícoles del Tercer Món proposen que s'eliminïn aranzels perquè els

mercaderies es paguen segons el que costa fer-les no en forma individual –aquesta pantalla o aquesta tassa- sinó determinat com mitjana social –el que costa fer pantalles avui a nivell mundial, o tasses-. Dit amb les seves paraules: el valor mig socialment necessari per a produir-les.

Ara bé, com la força de treball és una altra mercaderia, cal aplicar-li el mateix concepte: el preu de la

paral·lel pujaven els beneficis doncs s'incrementava la productivitat. Així, a pesar de l'explotació que duia en si, el capitalisme va representar un avanç per a la humanitat.

No obstant això a partir de la 1a guerra mundial, el sistema no només es va estancar sinó que va començar a destruir per a mantenir beneficis, arrabassant les mateixes condicions de reproducció dels treballadors: van ser les dues guerres mundials, la segona d'elles com a sortida a la depressió i el crack. El nazisme va explotar fins al límit l'aplicació de la llei del valor per a arrencar beneficis al servei del capital. Així en els camps de concentració es va experimentar amb les mesures exactes de les racions – amb càlculs de proteïnes mínimes incloses- i les condicions de vida ínfimes per a “mantenir” una mà d'obra susceptible de seguir produint fins a esgotar la vida útil moment que o morien o anaven a les càmeres de gas. És a dir, van ajustar al màxim el concepte de “cost de la mà d'obra”. El 30 d'abril de 1942, Oswald Pohl, cap de l' «Oficina principal econòmica i administrativa SS» enviava a Himmler un informe sobre «La situació actual dels camps de concentració»: “...La guerra ha produït canvis estructurals visibles en els camps de concentració i ha modificat radicalment les seves tasques, pel que fa a la utilització dels detinguts. La detenció només per motius de seguretat, educatius o preventius, no està ja en primer pla. El centre de gravetat s'ha desplaçat cap al costat econòmic”. El reglament que es va dictar en conseqüència deia que els detinguts havien de treballar fins a l'esgotament, a fi d'arribar al màxim rendiment, que la jornada de treball era il·limitada només depenent de l'estructura i de la naturalesa del treball i s'instaurava el treball en cadena inspirant-se en Ford. D'aquesta mà d'obra es van beneficiar grans empreses com Krupp, Siemens, Volkswagen, Daimler Benz, Ford o General Motors. IG Farbenindustrie va instal·lar a Buna, tercer camp d'Auschwitz, una fàbrica de cautxú sintètic. A Mathausen el treball central era la pedrera. IBM facilitava els seus ordinadors i targetes perforades per a la identificació i catalogació dels presoners. El nazisme demostra en forma descarada la utopia reaccionària dels

“progressistes” que en Fòrums Socials i jornades altermundistes reclamen “el repartiment de la riquesa” o la “humanització” d'un sistema que en el seu declivi té al Reglament de treball d'Auschwitz com l'ideal de les empreses per a mantenir beneficis.

Després de la 2ona guerra mundial el sistema no va desenvolupar més riqueses, sinó que va seguir expropiant-se la que generaven els treballadors sobre la base de la reconstrucció a Europa. Al Japó, sota la bota ianqui, directament va estrènyer les rosques en la direcció d'Auschwitz amb la implantació del toiotisme. Van ser duríssimes batalles de la lluita de classes les que van anar arrencant porcions de riquesa: com l'expropiació de la burgesia en 1/3 del planeta, les guerres d'independència... traïcions com la de Stalin i els PCs europeus que, per a complir amb els acords de Yalta i retornar Europa occidental a les burgesies, va haver de desarmar a les resistències a canvi de l'“estat del benestar”. Però aquestes engrunes recuperades del cost del nostre treball allunyaven al sistema dels seus objectius per a mantenir la taxa de guany en aquesta època de decadència. Així que la lluita de classes va seguir contra l'enorme esforç del capital per apropar-nos a Auschwitz.

La globalització és un important avanç en aquest camí: expulsa del treball a enormes masses de treballadors/es de tot el món convertint l'atur crònic en xacra mundial que empeny a onades migratòries per evitar la mort (2 nens moren per minut de malalties que es poden prevenir al món, països com Argentina amb un índex de mortalitat infantil que era la meitat que el xilè el 1960, avui en té un del 16,8 per mil enfront del 10 del país veí). Però a més, les anomenades zones de lliure comerç com el NAFTA (EEUU-Mèxic) que van justificar

deslocalitzacions al nord i van augmentar les bosses de treballadors/es-pobres, al sud van promoure les maquiles que han fet que a Mèxic es passés d'11 milions de pobres (16% de la població) el 1984 a 54 milions (58%) el 2001, dels quals 50 són aturats i 4 milions són treballadors! Aquest és el futur de les deslocalitzacions: perquè són triomfs successius del capital que augmenten la seva apropiació de la riquesa que produeix el treball i no el converteixen en sortida de la pobresa sinó en un empitjorament de les condicions de vida al reduir per sota dels mínims necessaris el cost de la mà d'obra.

Perquè com deia Trotsky “La teoria és la realitat generalitzada”, avui és més vigent que mai la teoria del valor de Marx que explica el que està passant. Igual que són els rius de treballadors brasilers que -sortint

de sota els ponts de Sao Paulo on viuen amb les seves famílies- es posen en marxa a les 4 de la matinada diàriament per anar als seus treballs, els que confirmen, la proposició del Manifest Comunista (escrit el 1847) referent a la tendència del capitalisme a fer baixar el nivell de vida dels obrers, i fins i tot a transformar-los en pobres. Reprendre la seva afirmació central que “la història de tota societat que hagi existit fins a ara és la història de la lluita de classes”, és avui una necessitat imperiosa per a armar als treballadors/es i enfrontar un sistema que, en cas contrari, ens duu a Auschwitz.

Esther. CGT Barcelona

Pel compliment del conveni. Telemàrqueting en lluita

Èxit de la vaga a Catsa

Els dies 8,9 i 10 d'abril el Comitè d'Empresa de Catsa, després de celebrar assemblees, ha convocat vaga. Les nostres reivindicacions, entre altres, són econòmiques: per un salari digne, paga de beneficis estesa a tots els treballadors i eliminació o pagament de la polivalència; i també de condicions laborals: compliment del conveni, cessament de les sancions als treballadors i restabliment les relacions laborals, ja que l'opció triada per l'empresa és no escoltar als representants dels treballadors i remetre'ns a la via judicial.

L'origen del conflicte ha estat la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid que dona la raó a vuit treballadors de Catsa. Deixa clara que Catsa és una contracta fraudulenta i que el conveni d'aplicació és el de l'empresa matriu, Sogecable, i no el de Telemàrqueting, que és que ens apliquen ara. Després de la sentència, Polanco s'ha trobat amb prop de 300 noves denúncies de contractació de frau de llei. Sogecable ha intentat eludir el dret a la demanda individual presentant conflicte col·lectiu a l'Audiència Nacional.

A partir d'aquí la postura de Sogecable cap als treballadors de Catsa ha estat d'incomplir fins i tot el ja precari Conveni de Telemàrqueting, implementant una política de "terrorisme empresarial" (paraules textuals d'un representant de Sogecable), augmentant les mesures repressives, sancionant als treballadors, no permetent triar el període de vacances, etc.

Recentment s'ha signat l'III Conveni de Telemàrqueting, que, a malgrat la massiva participació dels treballadors en les mobilitzacions prèvies, ha deixat a un costat les reivindicacions més importants del sector, com són la subrogació (en un canvi d'empresa l'obligació de contractar el 100% dels treballadors amb idèntiques condicions), reducció de jornada o aconseguir un salari digne. Aquesta situació ens duu a haver d'intentar millorar les nostres precàries condicions de treball en lluites empresa per empresa, quan

les pitjors condicions es donen en les lluites fraccionades.

Davant la convocatòria de vaga, Sogecable, una vegada més, vol la il·legalitat contractant treballadors d'ETT i contractes verbals per a substituir als treballadors en vaga. Això ens va portar a estendre la convocatòria de vaga als contractats per ETT.

La participació ha estat massiva, 99% dels treballadors de Catsa i entre un 80/90% dels de ETT. No obstant això, durant els tres dies la presència policial ha estat constant i desproporcionada, carregant fins i tot contra el piquet. Va caler la intervenció del Samur per a atendre un company. Polanco recorre al Consell de Ministres per a l'emissió en obert del partit Madrid-Barça (els treballadors van elegir aquests dies

per anar a la vaga, quan el volum de trucades per contractar-lo és major) i a la repressió policial contra els seus treballadors i pel que sembla tot se li concedeix. Ara l'èxit de la vaga situa la pilota sobre la seva teulada.

El nostre objectiu ha d'estar centrat a trencar l'aïllament de la lluita i aconseguir l'extensió i la solidaritat tant en el sector de Telemàrqueting com en totes les empreses de l'imperi Sogecable (que és propietari de més de 400 companyies).

**La lluita continua
Polanco et guanyarem a la
vaga i al tribunal!**

*Raquel. Comitè
d'empresa de Catsa*

Contra el tancament de Miniwatt

Després de la marxa a Madrid de la plantilla de Miniwatt, que els va portar a la seu central de Philips, i més tard a manifestar-se al centre de la ciutat, els treballadors-es es van tornar a mobilitzar el 9 d'abril davant de la Generalitat de Catalunya per exigir al Departament de Treball que denegui l'expedient de recissió dels 319 contractes, presentat per les multinacionals LG i Philips. Com va afirmar un dels portaveus dels treballadors-es "cal aturar la impunitat amb que les dues multinacionals estan actuant a Catalunya i a Espanya, on Philips ha destruit més de deu mil llocs de treball en els darrers vint anys".

Qui és qui a l'Iraq

La incògnita xiïta

Yalal Talabani, ex-guerriller nacionalista i líder de la Unió Patriòtica del Kurdistan -organització anteriorment independentista i ara col·laboracionista amb EUA-, és nomenat "president" de l'Iraq per l'Assemblea Nacional, formada després de les fraudulentament eleccions del passat 30 de gener. A més del president, dos vicepresidents, el suní Gazi al Yauar i el xiïta Abdel Abdul Mahdi, formen el Consell Presidencial, i així es pretén donar una imatge "d'unitat" d'un país destrossat i dividit per l'ocupació imperialista. El bloc xiïta constitueix la majoria (146 escons) en el pseudo Parlament, i juntament amb l'aliança kurda (Partit Democràtic de Kurdistan i UPK, junts 75 escons) controla dos terços de la càmera. El sector sunnita que majoritàriament va boicotejar les eleccions compta amb només 17 membres. Talabani ràpidament "va nomenar" Al Yafari, del partit xiïta Dawa (Invitació), com a primer ministre, càrrec que acumula més autoritat que la presidència d'acord amb la "Constitució" dictada per Washington.

No obstant, aquesta "unitat nacional" pretesa pels elements col·laboracionistes, és molt fràgil davant una resistència creixent, i a més perquè està sota enormes pressions internes. A part dels conflictes religiosos, territorials i de petroli entre els tres sectors (xiïtes, sunnites i kurds), la força dominant, és a dir l'aliança xiïta pateix divisions internes. Es poden agrupar els islamistes xiïtes en quatre grans grups: 1) L'autoritat clerical establerta a Nayaf al voltant de quatre grans aiatol·làs (Ali Sistani, Ishaq Fayad, Basheer Al-Nayafi i Mohammad Al-Hakim); 2) el partit Dawa; 3) el Consell Suprem de la Revolució Islàmica Iraquià (CSRIL) i el seu braç armat, l'Exèrcit de Badr; i 4) els dignataris clergues agrupats entorn de Moqtada Al-Sadr.

El centre d'ensenyament religiós (Hawza) a Nayaf sempre ha estat un lloc privilegiat en el món xiïta i un rival de Qum d'Iran. Els afins de Hawza són coneguts pel seu estatisme i no-intervencionisme davant els assumptes polítics, malgrat la repressió que van viure abans i al llarg del règim de Saddam. La Hawza

depèn dels diners (khum) que recapten els clergues dels seus devots (el 20% dels seus beneficis) tant dins el país com fora, sent Al-Sistani el millor finançat a Nayaf, sobretot per les donacions que rep de la Fundació Al-Khoei a Londres. Durant la invasió del 2003 els primers fatwas (dictàmens religiosos) dels grans aiatol·làs van ser subtilment en favor de la intervenció imperialista i Al-Sistani va autoritzar contactes amb els oficials nord-americans. No obstant això, més tard sota la pressió de les crítiques, Al-Sistani va evitar personalment contactes personals amb els ocupants, alguna vegada va criticar les forces imperialistes per no establir ordre en el país, i va demanar que l'ocupació acabés com més aviat millor, sense donar data ni dir com. Davant les crítiques i sobretot la creixent autoritat de Moqtada Al-Sadr, els quatre grans aiatol·làs van unir les files traient conjuntes fátues per enfortir la seva autoritat. Han estat els protagonistes de l'aliança electoral.

Dawa i CSRIL

Mentre la Hawza ha estat sempre la caserna central de xiisme iraqià, Dawa va ser la força política principal en un període de gairebé 40 anys. El partit va ser fundat pels clergues i els comerciants de Nayaf el 1958, just després de l'esfondrament de la monarquia, amb la idea d'impedir els joves xiïtes que s'acostessin a l'influent Partit Comunista. El seu programa es recolzava en el projecte de construcció d'un estat religiós segons la llei islàmica (sharia) i el partit va ser organitzat en clandestinitat amb una estructura estricta. Amb la revolució islàmica a l'Iran el 1979 Dawa va sortir a l'escenari cridant als seus seguidors a agafar armes contra el règim Baasista, un intent d'insurrecció aixafada fortament que va costar la vida de centenars de persones, fins i tot del seu fundador i líder espiritual, Mohammed Baqir Al-Sadr. A partir d'aquesta derrota el partit va perdre la seva força, va sofrir diverses ruptures, i els qui van poder fugir a l'Iran, sota la pressió del govern de Humeini van entrar al novament format CSRIL.

Dawa, malgrat el seu projecte xiïta, sempre ha estat un partit bàsicament nacionalista, evitant la influència de Teheran, així va tenir confrontacions permanents amb la direcció de CSRIL. Encara que ja és només l'ombra del Dawa dels 1970, les branques situades a Londres i Damasc, liderades per Al-Yafari, van veure una oportunitat per a ells en la intervenció imperialista a l'Iraq i es van desplaçar a Bagdad per a participar en el govern interí titella format per EUA. No obstant això, actualment ni Al-Yafari ni Dawa representa una lideratge real en la comunitat xiïta a l'Iraq.

En canvi, el CSRIL deriva la seva legitimitat política no solament d'Iraq sinó més aviat del Gran Aiatol·là Mohsen Al-Hakim (1889-1970) que va organitzar la mobilització dels xiïtes contra l'ocupació

Bagdad, 9/4/05

britànica i va dominar la Hawza amb gran autoritat religiosa i política durant els 1960. CSRIL és fundat el 1982 a Teheran per Mohammed Baqir Al-Hakim, el fill de Mohsen, que va instrumentalitzar el prestigi llegendari del seu pare. L'organització va estar composta bàsicament pels exiliats que vivien a l'Iran i els presoners de guerra. Influïts pel règim iranià, diverses organitzacions xiïtes van participar al Consell que va oferir una plataforma per a tots els corrents xiïtes iraqiàns. El 1983 el CSRIL va establir un govern a l'exili i va organitzar la unitat militar amb Badr. Davant l'ocupació imperialista a l'Iraq, el CSRIL ha tingut una actitud ambivalent, no obstant això van establir contactes amb els oficials nord-americans pensant aprofitar-se de la nova situació creada després de la derrota del règim de Saddam. Al-Hakim i el seu germà Abdul Aziz, comandant dels cossos de Badr, van decidir participar en els consells municipals i nacionals i el govern titella, mentre "criticava" el manteniment a "llarg termini" de les forces ocupants. Poc després de la seva tornada a l'Iraq, Al-Hakim és assassinat a Nayaf, no se sap els protagonistes, encara que EUA culpa a Moqtada Al-Sadr pel succés. CSRIL

(ve de la pàgina anterior)

sembla tenir el suport parcial d'alguns sectors dels clergues de Nayaf, però té poca influència entre les masses xiïtes.

Moqtada Al-Sadr

Al capdavant del moviment més militant dels xiïtes iraquians, Moqtada al-Sadr, també deu la seva posició bàsicament a la influència del seu pare, el Gran Aiatol·là Mohammad Sadiq Al-Sadr, que va patir la repressió del règim Baasista, fins i tot amb 10 anys a la presó. Sadiq Al-Sadr sempre va intentar unir els xiïtes amb l'oposició sunnita contra el règim de Sadam. El 1999 va ser assassinat pel règim juntament amb els seus dos fills més grans. El moviment d'Al-Sadr va quedar en la clandestinitat fins a l'ocupació, i el seu creixement ràpid després de la guerra ha sorprès tant els clergues xiïtes com els ocupants. Encara que Moqtada Al-Sadr no té suficients credencials religioses, la seva actitud contra l'ocupació li va guanyar el suport de milions de joves i dels sectors més pobres de la comunitat xiïta, sobretot a Bagdad i a la ciutat Sadr.

A Nayaf, el moviment d'Al-Sadr dona una batalla forta contra els clergues tradicionals i CSRll, denunciant-los com a col·laboracionistes de l'imperialisme, fins i tot desafiant el-Sistani pel seu conciliarisme i per la seva herència iraniana. Malgrat la no intervenció durant les eleccions fraudulentos, Moqtada Al-Sadr no ha dissolt el seu Exèrcit Mahdi i va mostrar la seva força el 9 d'abril mobilitant centenars de milers de persones als carrers de Bagdad contra l'ocupació imperialista.

Juan Diez

Lluita estudiantil al Marroc

No a la reforma de l'FMI

La vaga esclatar per aturar l'aplicació de la nota eliminatòria que representa un gran mur contra els estudiants. L'únic instrument que els estudiants tenien a l'abast en el moment d'aprobar-se el decret era negar-se a passar els exàmens semestrals. Tots els estudiants de dret i economia de la Universitat de Fez van afegir-se a la lluita des del primer dia dels exàmens.

El segon dia, l'Estat no podia reaccionar d'una altra manera: colpejant molt dur, amb a detenció de desenes d'estudiants i un ferit molt greu, que es va trobar entre la vida i la mort. Tot això va passar quan la televisió marroquina emetia els documentals dels atemptats del règim de Hassan II contra els drets humans, els anys 60, 70 i 80.

La repressió va continuar el tercer dia dels exàmens i una minoria va començar a presentar-se a les proves. L'administració de la universitat va donar una segona oportunitat amb una altra data per fer els exàmens perduts els primers dies. No hi havia canvis, però, en la nota eliminatòria, més enllà d'una reunió del consell de la facultat que va discutir el tema sense arribar a cap conclusió.

La lluita estudiantil es va prendre com a objectiu a partir d'aleshores la llibertat dels detinguts, que van sortir al carrer després de setmanes de manifestacions davant el tribunal de Fez i amb un paper important de la solidaritat de totes les organitzacions que van enviar adhesions per recolzar la lluita dels estudiants marroquins. També destaquem que els nostres companys de la LIT-CI van fer un gran esforç per salvar la vida del company ferit per la policia.

Tots els detinguts a les primeres mobilitzacions de Fez i Marraquech van ser alliberats. En aquest moment segueixen a la presó deu estudiants detinguts el 27 de març a Marraquech, que es nega-ren a passar la repesca dels exàmens, en el marc de la nova reforma que no permet començar els estudis de segon sense haver superat els de primer curs.

A la facultat de ciències de Fez la vaga continua per la reincorporació de companys que han estat expulsats per la seva implicació a la lluita, així com per fixar una data adequada per tornar a passar la primera tongada d'exàmens. Fins ara s'ha fet una vaga de fam de 48 hores i diverses concentracions a l'entrada de la facultat. El procés està ara mateix aturat per les vacances.

La perspectiva de la lluita és continuar la mobilització a les facultats de la resta d'universitats de Marroc per construir un gran moviment que pugui aturar aquesta reforma. Fins ara ha resultat molt fàcil per l'estat trencar la lluita dels estudiants aïllada en una o dues facultats, però no seria el mateix si la mobilització es generalitzés. També està sobre la taula la unificació de la lluita estudiantil amb la de l'associació de llicenciats en atur, en tant que la reforma afecta també els aturats: el 20 de juny s'ha convocat una marxa a Rabat per lluitar contra la política de l'Estat en el sectors del treball i de l'ensenyament.

Hicham. Fez

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI